

SVENSKA SCENEN

TIDSKRIFT FÖR SCENISK KONST

REDAKTÖR:

ERIK LJUNGBERGER

VASATEATERN.

ÄKTENSKAPSKARUSELLEN.

Almberg & Preinitz foto.

LISA RANFT SOM VIDA PHILLIMORE; OLOF WINNERSTRAND SOM JOHN KARSLAKE; HUGO TRANBERG SOM PASTOR MATTHEW PHILLIMORE; FREDRIK HEDLUND SOM PHILIP PHILLIMORE; ERIK PETSCHLER SOM SIR WILLFRED GATESDERBY; FRIDA WINNERSTRAND SOM CYNTHIA KARSLAKE.

TEATERSKANDINAVISM.

Den stora tid vi lefva i har fört Nordens trenne folk närmare tillsammans. Skandinavismen har åter blifvit ett fältrop, kanske starkare än den gången Nordens studenter ingingo fosterbrödrslag i skuggan af Lunds gamla domkyrka.

Att våra konungar gästa hvarandra, att våra ministrar rådslå och att vi visa det öfriga Europa ett samladt Norden, det är stort men inte nog. Vi måste lära känna hvarandra!

Att en dansk eller norsk bok behöfver öfversättas till svenska för att träffa den stora publiken — är ett dåligt tecken på förståelse. När svenskarna säger, att de inte kunna förstå de andra nordiska språken — så måste det bero på lättja eller ha de aldrig försökt att läsa, ty då måste de ha förstått. I Danmark har man äfven den uppfattningen att svenska är svårt att förstå, och jag tror inte att våra förläggare rosa den danska marknaden. Norrmännen däremot läser mer af den svenska litteraturen på originalspråket. I Köpenhamn till exempel får man söka länge i ett bokhandelsfönster efter en svensk bok — och kanske finner man ändå ingen, men i Kristiania ägnar nästan alla bokhandlarna ett helt fönster åt den svenska litteraturen. Och i Norge säljes det svenska böcker — nu har kanske disagion hämmat marknaden till stor skada för den svenska litteraturen, som funnit många vänner i Norge.

Men då den allmänna uppfattningen är, att det talade ordet är lättare att förstå än det skrifna, så är det våra teatrar som skola hjälpa oss till förståelse. När då vi inse hur lätt vi förstå hvarandra — då kanske vi också hitta till litteraturen.

Det gästspel som 1916 gafs dels i Stockholm och dels i Kristiania af landets bästa teatrar bör uppmuntra oss till att fortsätta. Stockholm har tvänne gånger på det nya århundradet njutit norsk teater — 1903 och 1916. Men när hade vi ett motsvarande danskt gästspel? Är det inte snart tio år sedan "De Otte" visade Stockholm hvad ung dansk teater förmådde. Och sedan har väl ingen samlad dansk ensemble gästtat, undantagen de kvällar Olaf Poulsen spelade på Svenska teatern. Olaf Poulsens namn var nog till att göra gästspelet till en upplevelse, men de andra representerade inte det

yppersta af dansk teater. Jag tror inte att "Det Kongelige" äger alla danska talanger — men jag tror att denna ärorika teater vore värdigast att representera dansk teater för ett främmadt land.

Hvad de Köpenhamnska privatteatrarna kunna åstadkomma, vet nog hvar och en som gästtat "Kongens By". Folketeatrets Holbergsföreställningar skulle med all säkerhet kasta glans öfver dansk teater. Förutom "Det Kongelige" är väl Folketeatret den enda teater i Köpenhamn, som äger en verklig samspeland och god ensemble — och en stor sceninstruktör.

Har Stockholm varit fattig på danska gästspel så har Köpenhamn inte heller varit synnerligen rik på svenska gäster. Direktör Ranft har bjudit på operett och fars. Direktör August Falck hade kanske den största framgången med sina Strindbergsföreställningar. Och Intima teaterns sista gästspel för omkring ett år sedan blef också en stor seger för herr Lars Hanson och svensk teater. Ekonomiskt har visst alla dessa gästspel varit mindre lyckade, direktör Falck är väl den ende svenska teaterdirektör som förtjänat pengar i Köpenhamn. Den stora publiken har alltid varit rädd för att inte förstå svenskarna. Men om "Det Kongelige" öppnade sina berömda portar för vår dramatiska teater så skulle också publiken komma af bara nyfikenhet — och att de skulle förstå vårt språk är jag absolut öfvertygad om.

Vore så inte tiden mogen för direktör Ranft, att visa Svenska teaterns ensemble — och försöka locka Folketeatret till Stockholm? Skulle icke direktör Collijn byta teater med direktör Smith igen, eller var det bara lösa ord i företalen?

Uttalade inte Johannes Poulsen offentligt efter sitt Kristianiagästspel, att han längtade efter att få komma till Stockholm tillsammans med alla sina kolleger? Om han bara också kunde smitta sin chef med samma längtan. Istället fick Köpenhamn se vår bästa ensemble. Hvilken teater som är bäst hör inte hit. Kan man för öfrigt tala om det när man talar om skandinaviska skådespelare, danskar och norrmän ha sina egenheter och vi våra — allesammans älska vi våra skådespelare, men på litet olika sätt.

A.-B. C. E. FRITZES K. HOFBOKHANDEL
& KONSTHANDEL

2 FREDSGATAN

STOCKHOLM

Anders de Wahl eröfrade Köpenhamn vid sitt sista gästspel och i Kristiania vet hvarje barn hvem Ivan Hedqvist är. Men det är inte bara en sol utan alla stjärnor stora som små, som skola lysa och spraka på samma gång. Annars få vi inget samlat helt af nationens teater.

Skulle inte Stockholm och Köpenhamn kunna växelvis hvarje år byta en teater — någongång på våren när reslusten kommer. För Kristiania blir det svårare, staden äger bara tre teatrar med Målteatern. Målteatern intresserar oss knappast och Centralteatret odlar ingen gästspelsrepertoar. Direktör Otto har bidragit till förståelsen genom att inbjuda fröken Wifstrands Chardasfurstinna och fru Lundequists Thora van Deken, och båda damerna ha representerat nationen på ett värdigt sätt. Fröken Wifstrands kultiverade operettkonst eröfrade hela byen och fru Lundequist fann kritiken lika sublim som Duse. Under de sista åren har dir. Otto upplåtit sin teater både för dir. Ranfts farsturnéer och för herr Hedqvists Holofernes. En period öfversvämmade svensk landsortsteater "Böndernas Hus" och det var kanske inte så lyckadt. Hela den gångna sommaren spelade svenska skådespelare på "Folke-muséets" nya friluftsteater och det är visst inte alldeles omöjligt att direktionen nästa sommar blir densamma. Åran för friluftsteaterns genombrott i Kristiania delar herrar Falström och Hedqvist. Det var Falströms friluftsteater vid Frogner som "öppnade sina portar" för svenskt sommarspel den första gången. Och det var där Selma Lagerlöfs "Dununge" med herr Hedqvist och fröken Ebbesen började sin norska segergång.

Den norska provinsen har äfven besökts af svenska och danska sällskap och jag tror med framgång. Våra teaterdirektörer veta kanske inte att Norge icke har någon ambulerande teater, men några ganska goda teaterlokaler. Att ett godt svenskt sällskap med stark repertoar skulle ha både konstnärlig och ekonomisk vinning är ganska säkert.

Nu är tiden mogen — vi måste lära känna hvarandra — och en stor gärning väntar våra teatrar, den får inte blifva onyttjad. Norrmän och danskar äga en rik dramatisk litteratur och äfven vi fattiga svenskar ha ju något — vi ha Strindberg. Om vi spelade våra mästare för hvarandra, om vi möttes i förståelse och beundran, så kunde teater-skandinavismen blifva en verklighet.

A.-B. JOHN V. LÖFGREN & C:o

KUNGL. HOFLEVERANTÖR

FREDSGATAN 3, STOCKHOLM

RIKSTELEFON 429

ALLM. TELEFON 5048

Sveriges äldsta, största och bäst
renommerade specialaffär i
Siden- och Ylle-Klädningsstyger
Profver t. landsorten sändas gratis o. franco

LIA NORÉE SOM ANNA I "EN PIGA BLAND PIGOR"

Karrikatur för Svenska Scenen af Einar Nerman.

I Nordens trenne hufvudstäder spela teatrar
för fulla hus, därför låt oss begagna tillfället — den
gyllene tiden — och våga försöket.

Bror Centervall.

Rättelse. I föregående nummer af denna utmärkta tidskrift har insmugit sig ett tryckfel i min artikel om *Oscar Bäckström* och det af den dumhufvade beskaffenhet att det måste rättas. Där står nämligen: "humorn, som kanske är scenens starkaste, mest betungande makt..." Nog är världen upp och nervänd, men så upp och nervänd får den inte vara i *Svenska Scenen*, att den beskyller Bäckströms humor för att vara "betungande". Det skall naturligtvis stå *betagande*. Där efter rättar och packer eder, mina damer och herrar af scenens betagande konst!

D. F.

MÄRKLIGARE NYHETER PÅ KRISTIANIAS TEATRAR.

BREF TILL SVENSKA SCENEN.

NATIONALTEATRETS höstsæsong
Dets første premiere var opførelsen av Saul. Stykket var en religiøs folkekomedie, en ganske god, litt anstrængt bearbeidelse av bibelns beretning. Desværre oppfattet teatret det som den store tragedie og spilte det høitidelig og pompöst, hvorved stykket kom til at virke mere som glansbillede end nødvendig. *Eide* var en kraftig Saul og *Ingolf Schanche* hadde skapt en eendommelig skikkelse av Jonathans rolle, over hans spil var der stil. Efter at ha opført "Saul" hadde teatret det besynderlige infald at spille *Hjalmar Borgströms* efterlatte arbeide *Prövens* dag. Det er et tomt og sentimentalt publikumstykke, og Nationalteatrets forestilling var ganske middelmaadig.

Det blev CENTRALTEATRET som kom til at by paa höstens förstekunstnerisk værdifulde forestilling. Teatret indledet den række forestillinger norske teatre har git til ære for *Gunnar Heibergs* 60-aarige fødselsdag ved at opføre hans skuespil *Kong Midas*. Stykket var engang et forargelsens skuespil, en generation saa i det først og fremst en slags politisk-moralisk tendensstykke og i skildringen av hovedpersonen, sandhetshykleren, Redaktör Ramseth, et angrep paa Björnson. Dette stykke har tiden utvisket, redaktör Ramseth er ikke længere dets hovedfigur, han er blit en maske, en skygge. Til gjengjæld har vi faat et nyt og mærkeligere skuespil om illusioner og hykleri og kjærlighet. I dette skuespil er Anna Hjelm hovedpersonen, hun hvis lykke er saa dyp og sandfærdig — og farlig fordi der er illusion i den. Centralteatrets opførelse var helt igjennem god. Stykket, som har en tilbøielighet til at falde fra hverandre i virkningsfulde enkeltscener, var stemt ypperlig sammen til en helhet ved Heibergs instruksjon. Ved denne instruksjon faar ingen enkelt lov til at beherske scenen, alle tjener helhetsvirkningen. Ramseths rolle blev spillet av *Stub Wiberg* som gjest. Han spillet rollen paa trods av al tidligere opfatning, her var intet spor igjen av nogen kjendt model. *Stub Wiberg* spillet Ramseth som en vestlandsk seminarist, som har klatret sig opover i samfundet i kraft av sin gemene sandhetsgave.

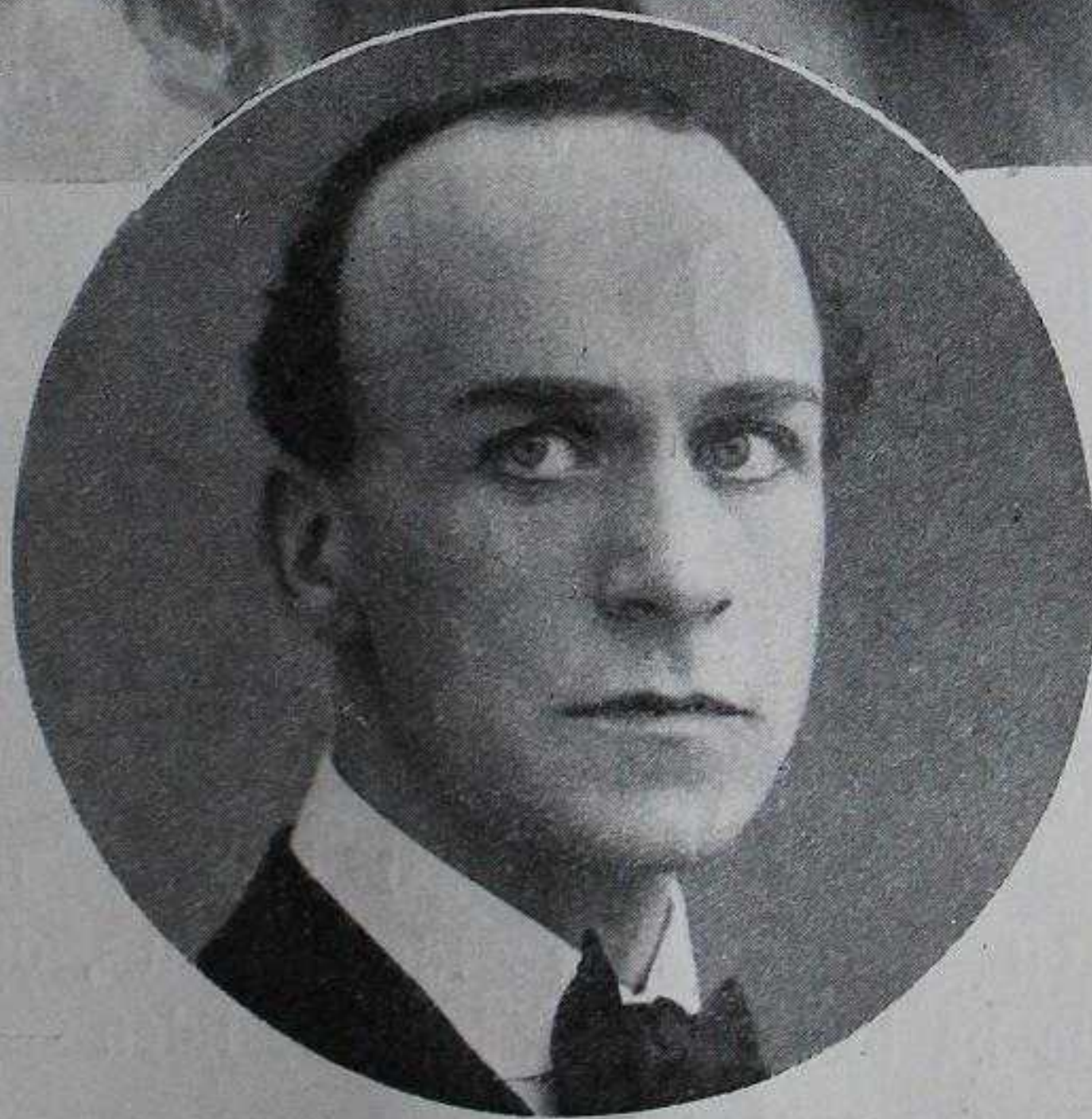
Kristiania i dec. 1917.
begyndte ikke lovende.
Wiers-Jensens skuespil

Han eiet ingen forsonende egenskap, men et raat og umættelig livsbegjær og samtidig en vaagnende angst for den fremrykkende alder. *Stub Wibergs* fremstilling var interessant og

ny, men kunde ikke helt forklare Ramseths magt over Anna Hjelm. I denne rolle viste fru *Agnes Mowinchel* igjen sit storlinjede og betydelige talent, hun spillet med den største hengivelse og med naturlig stigning mot den store vanvidsscene.

Centralteatrets Heibergforestilling blev efterfulgt av Nationalteatrets opførelse av *Balkonen* og *Kjærlighedens* tragedie. Av disse to forestillinger virket *Balkonen* sterkest, skjönt opførelsen var langt fra at være fuldkommen. *Balkonen* er flammende, skjælvende lyrik, det er intet virkelighetsdrama om mennesker, men et digt, hvori stemningen er drevet til den yderste yderlighet, et digt om sanser og skjönhet og ödelæggelse og om sindets ensomhet. Ved opførelsen gik litt av den skjönne lyrik tapt. Scenen virket for stor, noget av intensiteten blev borte i det öde rum. Men fremforalt magtet ikke frk. *Gerd Egede Nissen* Julies rolle. Frk. Egede Nissen saa nydelig ut, men det var ikke blod nok i hendes elskov, istedetfor lidenskap gav hun hysteri. Paa den maate blev skuespillet like meget et drama om Abel, den unge sværmer og idealist, som i *Ingolf Schanche* hadde fundet den ypperligste fremstillen. *Schanche* reddet Abel fra at virke blodlös, gjennom alle teorier og ord ga han mennesket. Og han ga den sidste akts skjönne ord en melankoliens dybde, en mild og fjern resignation som fylde dem med en stille visdom langt borte fra. Den seirende elsker, Antonio, som virker som en toreador fra en opera, spilte *Egil Eide* med en personlighetens styrke som reddet rollen fra at virke hel tom.

Balkonen gir det lyrisk-erotiske utbrudd, *Kjærlighedens* tragedie reflektionerne om kjærlighetens væsen. Det sidste skuespil lider av for megen teori om elskov. De to første akter er ypperlige, tredie akt virker ogsaa sterkt i sit voldsomme utbrudd, men sidste akt er bare en teoretisk konsekvens av de foregaaende, intet skuespil om mennesker. Den virket lang og trættende ved opførelsen.

AGNES MOWINCHEL VID CENTRALTEATRET;
INGOLF SCHANCHE VID NATIONALTEATRET.

Sundbergs Damfrisering Hamngatan 5 A, Stockholm

Rekommenderas. Specialité: Finare Damhårarbeten.

Fru *Dybwad* spiller fremdeles Karens rolle og hendes spil har ikke tapt i skjønnhet og kraft. Her er hun på höide med det ypperste i sin kunst, uten unatur, uten overdrivelse. Hendes spil eier i første akt en södme av forventning, en blidhet i sin uro, som fylder al den skjønnhet rollen har. Og i anden akt straalere hendes spil av lykke og rigdom, — men med den flygtigste skygge av ond forutanelse. Höiest naar hun i tredje akt. Her ga hun kjærlighetens tragedie, en kvindes altglemmende kamp for sin elskov. Hendes medspillere var *Halfdan Christensen* som Erling Kruse og hr *Oddvar* som Hadeln. Hr. Christensen var litt for jevn og borgerlig i første akt, men spillet med fin naturlighet i de senere. Hr Oddvar virket eiendommelig som Hadeln og hans ord hävde den rette fjerne og eftertænksomme klang. Men det underlige dobbeltspil i Hadelns sind mellem at ville godt og gjøre ondt fik han ikke tilfredsstillende frem.

Men den mest betydningsfulde teaterbegivenhet i höst var Nationalteatrets opførelse av *Strindbergs* *Oväder* (her "Kornmod"). *Oväder* er som bekjendt et av de stykker, hvis opførelse frembyr de aller største vanskeligheter. Kammerspillet er som et omkvæd til alle *Strindbergs* egteskapsdramer. Alle stærke toner er her avdæmpet, handlingen utspillet, smerten, hadet og bitterheten er omsat i minder, i stemning. Det er en truende uhygge i denne efter-tilværelse, som besætter ikke alene menneskene, men hele huset. Alt spiller med i dette stykke, huset selv, möblerne, den klirrende lysekroner, gatelygten, veiret, alt er omfattet av den samme stemning. Hvad det gjælder ved en opførelse er at gripe stykkets grundstemning og stemme spillet efter den. Det var det som lykkedes for Nationalteatret. Det skapte paa scenen den rette stemning av uvirkelig virkelighet, den avdæmpede fjerne tone blev fastholdt uten at virke som unatur.

Spillet var fortræffelig. *Halfdan Christensen* som "Herren" havde en rolle som laa helt tilrette for ham, han ga den kloke tause mand, som engang har begaat den dumhet at gifte sig med en altfor ung kvinde, med en kunst som var realistisk, men avdæmpet, følsom uten at være lyrisk eller sentimental. Som kvinden i stykket fik fru *Wettergreen-Skancke* fortræffelig frem det primitive, det skinsykt forfængelige og egoistisk lögnaktige som er denne kvindes væsen.

Mot höst-sæsongens slutning har Centralteatret hat en smuk succès med opførelsen av *Henrik Pontoppidans* og *Hjalmar Bergströms* virkningsfulde teaterstykker *Thora van Deken* med fru *Gerda Lundequist-Dahlström* som gjest. Fruens spil i denne rolle er jo kjendt nok i Stockholm, her har hun gjort megen lykke ved sin storlinjede og overlegne kunst.

Kristianias tredje teater, landsmaalteatret DET NORSKE TEATRET, har i höst git en del ganske betydningsløse forestillinger. Teatret arbeider under vanskelige forhold, bl. a. er dets scene omtrent ubrukkelig. Det har imidlertid nu faat en ny kunstnerisk leder i skuespiller ved Nationalteatret *Sigurd Eldegard*, som besidder indsigt og erfaring og kultur, og som forhaabentligvis vil lede teatret ut av det forfald det nu befinder sig i.

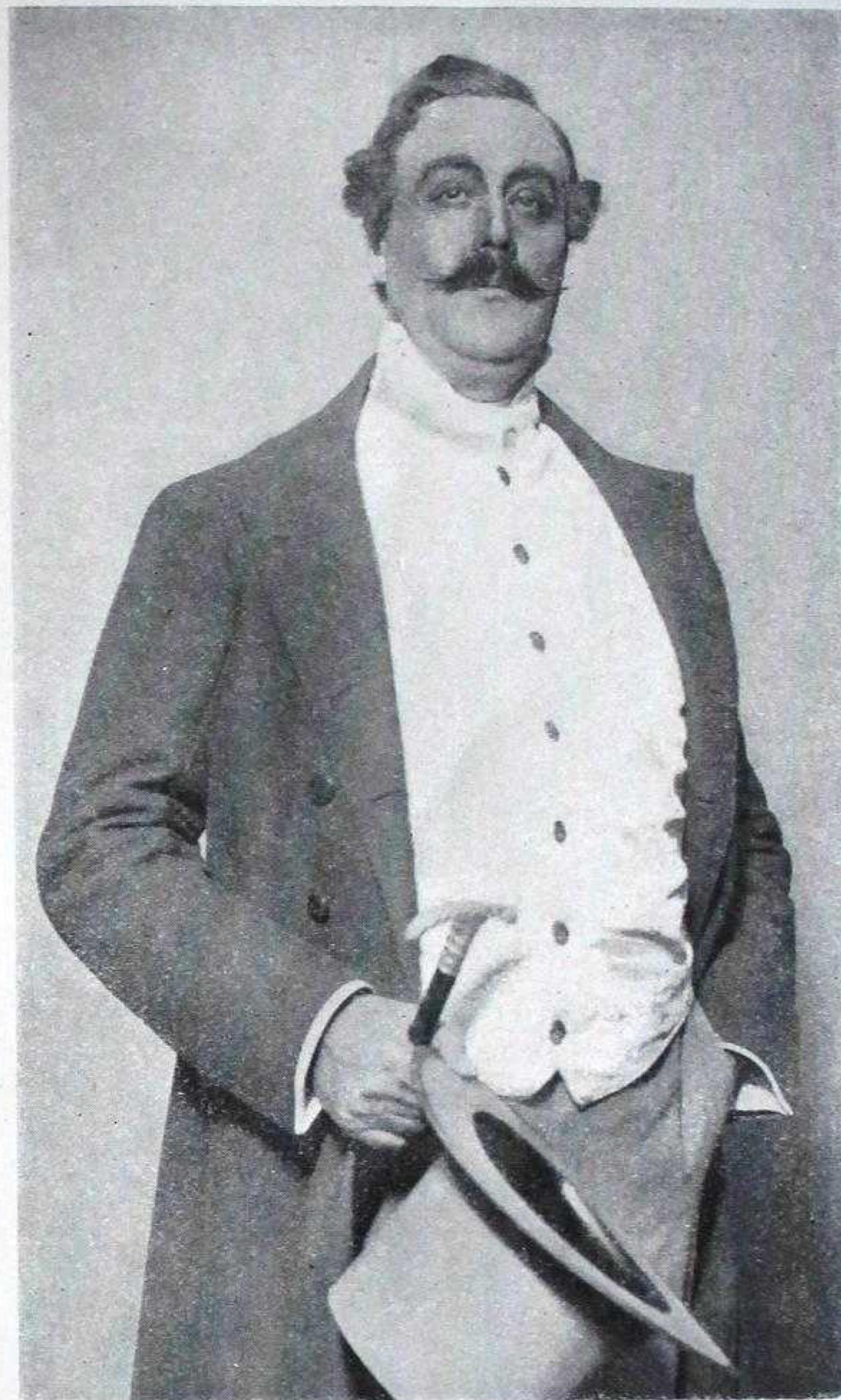
Kristian Elster.

BREFLÅDA.

Teaterintresserad. Lyxupplagan tryckes endast i begränsad upplaga. Prenumerera därför omedelbart!

Direktörer och skådespelare i landsorten! Insänd fortast goda rollporträtt från premiärerna!

EN SEXTIOÅRING.

OSCAR BYSTRÖM

SOM VON RAMBOW I "LIFVET PÅ LANDET".

Egentligen är det otur att vara född på årets sista dag. Man är ju faktiskt i alla kalendrar ett helt år äldre än den, som kanske är född en timma senare d. v. s. första timmen på nästa nyårsdags morgon. För somliga människor spelar det inte den ringaste roll, om födelseåret är i början eller slutet af ett decennium, de äro och förblifva hvad ett gammalt utslitet talesätt kallar "evigt unga", och till dessa af Iduna lyckligt utvalda hör väl om någon Oscar Byström. Enligt prästbetyg är han född 1857, men om det upplystes en med hans ålder förut obekant, att han vore född 1873 — alltså i år 45 år gammal — så skulle man alldeles säkert bli trodd.

När man *taler* om, att den eller den personen hållit sig ung, så är det alltid något särskildt i lifvet, som bidragit därtill, något som hållit deras intresse vid lif.

Det är ju en allmän åsikt att scenens barn vanligen hålla sig unga längre än andra. Detta har inte alltid hållit streck. Visserligen bidrager det omväxlande lif, som teaterbanan bjuder, att hålla intresset uppe, men säkert är, att i de flesta fall är det något stort bindande intresse vid sidan af hufvudycket, som bidrager att hålla lifshanken vid full lifaktighet. Om man sonderar den manliga sidan af de vid teatern anställda, så skall man öfverraskas af, hvilket stort antal artister som vid sidan af sin teater-tjänstgöring på lediga stunder kunna glädja sig åt andra medfödda och uppöfvade anlag. En spelar fiol, en annan binder böcker, en tredje ritar vinklar eller etsar etc. etc.

Det som hållit Oscar Byström ung — är kärleken till *musiken*.

CYRANO DE BERGERAC.

Flodin Hoffoto.

IVAR KÅGE SOM CHRISTIAN DE NEUVILLETTE; OLOF MOLANDER SOM GREFVE DE GUICHE.

Uppfödd i ett musikaliskt hem, där fadern — sedermera professor Byström — egnade hela sitt lif åt musik, har Oscar på lediga stunder mellan förmiddagsrepetitionen och aftenrepresentationen d. v. s. sedan han tagit sin dagliga, nödvändiga lilla middagslur, ständigt slagit sig ned vid pianot, hvilket för fem à sex år tillbaka utbyttes emot en briljant flygel, och hvad som vid denna mest spelats, har *inte* varit modärn opera, operett eller romans, utan Bach, Beethoven och Chopin.

Om det är sant, att Wagnerentusiaster kunna träffas för att timme efter timme endast "tala Wagner" d. v. s. om den eller den klangen, den modulationen eller öfvergången etc., så skulle jag vilja säga, att om det fins någon, som kan "tala" Chopin eller Bach, så är det Byström. Han talar om en polonaise af den förra som en mamma talar om sina talangfulla och förhoppningsfulla barn. Som en botanist talar om en variant i florans värld. Med ett ord, han lefver helt och hållet upp i sin musik. Hela vintern är det på lediga stunder som sagdt musiken, den klassiska musiken, som sysselsätter honom och binder hans uppmärksamhet och när nyckeln sättes i flygeln i början af juni, då är det Oscar, som för två och en half månad hvarje år slår upp sin förlofning med den kära vänninnan för att med hennes tillstånd skynda i armarna på sin andra fästmö — det efterlängtrade hafvet nere vid Västkusten.

Det är nog förrästen dessa år efter år upprepade Västkustbesök med sitt salta vatten och sin friska luft, som bidragit att

hålla Byström så spänstig. Han älskar nästan till monomani sitt Arvidsvik och på senare år själfva Marstrand (=Mastrann) men säkert ej på samma sätt som många ferietagande Stockholmare.

Vinterns vedermödor med räkneskaper och förtroendesysslor på Vasateaterns kansli och därjämte rollarbete ger åt Oscar Byström. särskildt när han är iklädd sin dyrbara promenadpäl, en mera lidande majorsgång, som dock helt försvinner, när våren nalkas och pälsen ersättes med den korta kavallerirocken, och man ser då på långt håll hur intensivt han längtar till sitt kära Marstrand, till hafvet och kobbarna.

Som kamrer vid teatern är Oscar Byström säkert den mest tillmötesgående och förstående när det gäller s. k. förskott — om man egentligen kan kalla dem så, eftersom all lön utbetalas i efterskott som piglönerna. Och detta förstående är säkert ovanligt för en man, som för egen del aldrig sett eller haft några svårigheter eller egentliga tråkigheter i lifvet, utan mestadels seglat i solsidan för jämn och god slör genom lifvet.

Med önskan, att seglatsen måtte fortsätta lika lyckligt som hittills instämmer jag med ordalydelsen i ett af telegrammen på jubeldagen så lydande:

"Lifvets höst dig ej betunge
Nu ett fyrfaldt lefve runge
För den evigt spänstigt unge."

Knut Nyblom.

HÖGSÄSONG I KÖPENHAMN.

BREF TILL SVENSKA SCENEN.

Köpenhamn Nyårsdagen 1918.

Köpenhamns-humöret är oförbrännligt. Trots den för hvarje vecka alltmer kännbara dyrtiden och trots utsikten till en rätt sträng rationering, som i dag trädte i kraft, ha lifvets pulsar slagit med förvånande styrka under det gångna årets två sista månader. Och det är som vanligt inte minst teatrarna som haft godt af köpenhamnarnas öfverströmmande lefnadslust. Den röda lyktan lyser alltjämt med oförminskad glans öfver så olikartade ting som Folketeatrets fina interiörstycke Jette Gebert och DET NY TEATERS groftimrade nutidsfars Det sorte Faar — båda ha gått för fullsatt salong öfver hundra gånger.

Ur konstnärlig synpunkt äro ju dylika företeelser icke så värst glädjande, och därför är det med största sympati den verkliga teatervännen følger Betty Nansens målmedvetna, energiska sträfvan att skapa en repertoarteater vid sidan af Det Kongelige.

Nationalscenen har förresten all anledning att med tillfredställelse se tillbaka på de sistförflutna månaderna. På ett värdigt och löftesrikt sätt firades Oehlenschlägers och Holbergs födelsedagar: med återupptagande af en-akts-tragedien Yrsa och med presenterandet af en ny och praktfull Jeppe.

Man hade trots en allt annat än mönstergill yttre ram lyckats gjuta nytt lif i det Oehlenschlägerska dramat med dess rika lifskänsla och starka färger. Johannes Poulsen var en lidelsefylld Helge, fröken Ungerman en betagande Yrsa både i den första värliga glansen och i moderskänslans milda skönhet. Föreställningen blef en ungdomens oförbehållsamma hyllning till diktarens minne och ett vackert löfte för framtiden, där "Aladdin" skymtas.

Ännu fästligare formade sig Holbergs födelsedag, motsedd med högtspända förväntningar. Skulle det lyckas Henrik Malberg att taga upp mästern Olafs mantel? Skulle han nöja sig med att gå efter traditionella linjer eller slå in på egna vägar? Ovissheten blef icke långvarig. Redan från första scenen var man på det klara med, att detta var en helt ny Jeppe, en äkta och djupt mänsklig skapelse af en konstnär, hvars lifsbehof är att bära sin hatt på sitt eget vis. Jag kan helt enkelt icke

tänka mig en bättre Jeppe än Malbergs. För att använda ett slitet, men i detta fall bokstafligen sant uttryck: han var Jeppe. Utan någon som häst försköning var han den stackars förtrampade och försupne bonden, i all sin löjlighet en tragisk gestalt, t. o. m. midt uppe i den mest groteska komiken. Icke ett ögonblick föll han för den närliggande frestelsen att virtuosmässigt understryka de komiska poängerna. Han höll sig strängt konsekvent till naturen och lät den från början till slut tala sitt enkla och kraftiga språk.

Om man icke vetat det förut, fick man här ett klart vittnes börd om, att Henrik Malberg tillfullo förstår den svåra konsten att utan sidoblickar utarbete en figur inifrån och först i andra hand taga itu med den yttre utformningen. I rikaste måtto blef hans Jeppe ett nytt bevis på, att denna arbetsmetod är den enda som är värdig en sann Thalias tjänare.

Det Kongelige tycks också vara på det klara med, att teatern i Malberg fått en kraft, som skall användas. Vid återupptagandet af Gengangere — för att fira hr Jerndorffs 75 år — gaf han en i detalj själfständigt formad, genomförd naturalistisk framställning af den skenhelige snickare Engstrand. Han var den ende som är värd att nämnas vid sidan af jubilarer (pastor Manders) och Betty Hennings, som öfvertalats att ännu en gång låta oss beundra hennes oförglömliga fru Alving. Hur välgörande att lyssna till denna vackra, klara röst, att folja denna sköna plastik! Och hur förstår icke Jerndorff att

göra prästen mänsklig — trots åren står skådespelaren alltjämt på höjden af sin ärliga, fint kultiverade konst. Ännu en kväll att minnas från Det Kongelige: August Falcks gästspel i Strindbergs Oväder och Bandet. Det blef en betydande konstnärlig seger för skådespelaren, som är väl känd här nere från sina Strindbergsföreställningar 1908 och 1913. Naturligtvis var det något af ett vågspel för honom att nu gå in i en dansk ensemble, därtill på en så föga intim scen som Det Kongeliges. Men försöket lyckades, som sagt. Med honom kom först den Strindbergska tonen riktigt in i denna föreställning. Lugnt och öfverlägset tecknade han drag för drag sina figurer, tills de stodo där i obarmhärtig klarhet.

JEPPE PÅ BERGET.

H. Damgaard.

VALDEMAR MÖLLER SOM JACOB SKOMAKARE;
HENRIK MALBERG SOM JEPPE.

En tillfällighet ville, att gästspelets andra afton, den 26 november, sammanföll med ett jubileum för hr Falck. Det var

FADREN. *H. Damgaard.*

PETER FJELSTRUP SOM RYTTMÄSTAREN;
THILDA FÖNSS SOM BERTHA.

på dagen tio år sedan den ursprungliga Intima Teatern slog upp sina portar — ett datum, som har sin gifna plats i svensk teaterhistoria och som väl nu af den lilla scenens ledare med rätt underliga känslor firades med ett gästspel i främmande land.

Strindberg står för öfrigt i säkert stigande kurs här nere Kring honom och Goethe — Faust-föreställningen på Dagmar-

teatret, hvartill jag återkommer i ett särskilt bref — samlade sig det litterära Köpenhamns intresse Annandag jul. Det blef den svenske diktaren som hembar den största segern, icke minst genom den märkliga tolkning, som på Betty Nansen-Teatret kom hans Fadren till del.

Det var tydligt, att teaterns ledning och konstnärer med djupaste allvar, med vördnad och kärlek för diktaren och hans gripande verk gått till sin svåra uppgift. Belöningen gafs i en stor, en odisputabel konstnärlig triumf. Trots julstämningen gaf sig publiken på nåd och onåd i den stränge människoavslöjarens våld — obevekligt grep det mäktiga dramat alla sinnen och höll dem fångna i sin trollkrets.

En stor och oförfalskad glädje var det att se *Peter Fjelstrup* i hufvudrollen. Väl visste man från förr i tiden, att i honom bor en karaktärsskådespelare af hög rang, ja, att det egentligen är det han är. Men nu hade vi så länge vant oss att se honom springa omkring i fars och revy, att vi fruktade att en smula af hans riktiga jag gått förlorat under den lätta leken. Men skamsna måste vi be honom om tillgift för vårt tvifvel. Som den karl han är har han ingalunda tagit skada på sin själ af några års utvikningar till scenkonstens bivägar. Mognare och starkare, mera klarseende än någonsin står han uppenbarligen i detta ögonblick, och man får hoppas, att han nu i fortsättningen blir i tillfälle att dyrka sitt mest gifvande fält.

Fjelstrup kan sin Strindberg; han har helt den rätta tonen. De fasta knifskarpa replikerna falla honom så naturligt på tungan, och hans register räcker till för alla de skiftande stämningarne hos denne i grunden så starke, fine och kloke själfplågare, som dukar under i striden med kvinnan. Från författarens hand är denna gestalt monumental — Fjelstrup gaf den de rätta dimensionerna, han var på höjden med diktarens genialiska verk.

Och en bättre motspelerska än fru Nansen kunde han näppeligen finna i Danmark. Hon var helt och fullt den Strindbergiska kvinnodjävulen — lögnen och ondskan personifierade.

För en gammal oförbätterlig Strindbergs-dyrkare blef denna föreställning en rik upplevelse.

Qvidam Qvidamsson.

Lyxupplagan

af

Svenska Scenen

är en af

- våra elegantaste tidskrifter -

Säljes icke i lösnummer.

Prenumerera på posten, i bokh. eller hos tidskr:s exp. Stockholm C. Ring Riks 73 18, Allm. 24 333! Obs! Upp-lagan begränsad. Pris helår 12 kr. halfår 6.50.

**KLEMMINGS
ANTIQUARIAT**
MALMSKILLNADSGATAN 1

MEDDELANDE FÖR BOKVÄNNER

N:r 1 = 1918

UTKOMMER OMKRING 15 JANUARI

INLEDANDE ARTIKEL »OM BOKBAND» AF ARTHUR SJÖGREN.

ATT LÄSA VERS OCH — LÄSA VERS.

EN HÄDISK CYRANO-MONOLOG.

Dramaten en Cyranoafton — ett af Tor Hedbergs få lyckokast. Ingen långbyxtragedi på brysselmatte. Ingen svensk klåpare! Fullt hus — naturligtvis. Pösiga sammetsåsar, skulpterade ben och puffärmar, klirrande sporrar, blänkande värjor och panascher. Åh, det är en fäst på scenen! Små dekolleterade damer i salongen med pärlhalsband, som skulle räcka till mat, ved och lyse åt alla Stockholms fattiga, klappa i händerna. I kväll ha icke centralmakerna många vänner. Förtjusta utrop: "Gud hvilken vers! O en sådan öfversättning! Ja, se den Harald Molander, han var då en häxmästare!"

Vers? Harald Molanders öfversättning? Jag sitter just och tänker: Det var bra förståndigt af Tor Hedberg att göra en prosabearbetning af de större folkscenerna. Ty denna språkliga pyttipanna kan omöjligen vara vers, pompöst framtågande alexandriner. Men så känner jag då och då igen det Molanderska ordvalet, ett och annat rim glimtar fram ur den sönderhackade prosan — och jag förbittras i min ande. Himmel, detta skall ju likvisst vara vers. Det är ju i Sverige jag befinner mig.

Ridån går ned, ridån går upp, och nu löper min hädiska monolog parallelt med handlingen på scenen. Ibland afstannar den alldeles, det måste jag rättvisligen erkänna. Stickreplikernas pyttipanna är plötsligen uppäten, och den Rostandska lyriken flödar serafiskt ren öfver Cyranos läppar, ända till dess öfversättningen sätter ett nytt försåtligt krokben för rytmen och trasar sönder det hela.

Den Molanderska öfversättningen? Är du tokig karl, som vågar angripa det oantastligaste på jorden — varnar en röst inom mig. Åh, jag vet det nog, Cyranotolkningen är ett tabu som är farligare att röra vid än Karl XII.

Själ har öfversättaren genom att beteckna sitt verk som "fri öfversättning" garderat sig för alla impertinenta anmärkningar mot de verkligen mycket stora friheterna: sammandragningar, strykningar och utvidgningar, ja understundom rena parafraaser öfver grundtexten. Man förstår det så väl — *regissören* Harald Molander har velat åstadkomma en ledig, en spelbar tolkning, som verkade original. Och det skall villigt erkännas, att ur den synpunkten öfversättningen är briljant och kunde betecknas som mästerlig, ifall Cyrano vore ett läsdrama eller åtminstone vände sig till en publik — både på scenen och i salongen — med mera verskultur i kroppen.

Men för svenska skådespelare erbjuder den oupphörliga stöttestenar, hvilka så godt som alldeles saknas i originalet med dess lugnt frammarscherande, nästan afrundade alexandriner, som stå för sig själfva utan hänsyn till den föregående och den efterföljande. Vare det mig fjärran att rigoröst vilja förbjuda enjambement — "öfverklifningar", som en språkman föreslagit som svensk term. Utan sådana blefve versen liflös, omöjlig, och allt öfversättningsarbete vore otänkbart. Men jag syftar på den slappa versteknik, som kan räkna Heidenstam som stamfar och från Vallfart och Vandringsår och Hans Alienus nedärfts af en massa både stora och små poeter, men som vi

KUNGL. TEATERN.

BOHÈME.

Flodin Hoffoto.

INGEBORG SUNESON SOM MUSETTE.

så godt som saknade i tidigare svensk vers. Det är oseden att rimma på konjunktioner, relativpronomen och andra ord, som i prosodisk rytm äro svagt eller i det närmaste obetonade och i vanligt tal halkas öfver, i stället för att låta verkligt *tunga* ord, hälst både till betydelsen och den prosadiska rytmen, assonera, och bära upp versskulpturens draperi.

Allt detta skulle ingenting betyda, om det i detta land funnes någon god versläsningstradition. Heidenstam med efterföljare ha skrivit sin vers för ideala uppläsare, som icke finnas, och därför går det, som det går, när versen bäres fram i ramp-ljuset. Sverige har en hel stab af goda skådespelare, men knappast en enda med versläsningskultur. Det är heller inte underligt. Hvarifrån skulle de ha fått den? Icke från skolorna. Där får man lära sig att läsa efter skiljetecken "alldeles som om det inte vore några versrader" — undervisade mig min modersmåls lärare. Och den pojke, som läste vers, som om det var prosa, fick det vackraste erkännandet. Jag känner icke till, hur undervisningen bedrifves vid våra dramatiska elevskolor, men det måste vara något ditåt, eftersom aktörerna, när de närma sig rimmets gripas af en nervös ifver att skynda öfver till nästa versrad, för att icke rimmets skall märkas. Låt

MÖBLER

för matsal, sofrum, herrum och salong i vackra modeller. Stort urval.
Egna tillverkningar.

CARLSSON & REICKE · MÖBLERINGSFIRMA, ETABL. 1891 · G:LA KUNGSHOLMSBROGATAN 13.

DET VAR EN GÅNG.

OLGA RAPHAEL SOM PRINSESSAN; SEMMY FREIDMANN SOM PRINSEN.

Anna Backlund, Göteborg, foto.

för guds skull inte publiken ana, att skalden knåpat sig gråhårig med rim och meter. Det vore för genant!

Men under min monolog glida — nej skutta alexandrinerna fram öfver vår främsta scen. Första aktens upprörda handling har hunnit fram till den scen, där Cyrano helt fräckt kallar Monfleury — enligt den ordagranna öfversättningen — "en ömklig skådespelare, som vrålar och som likt en vattenbärare stånkar fram versen, som borde flyga . . ." Ack — tänker jag — om Cyrano varit här, skulle han ha vänt om satsen. Inte sitter jag precis och önskar, att det skall vrålas och stånkas från scenen, men nog vore det en god sak, om det lätta flaxandet ersattes med litet tyngd à la vattenbärare. Härmed tror jag mig spåra en annan anledning till att Cyrano i svensk scenisk dräkt, trots utomordentliga enskilda prestationer, icke ger en liknelse till de "nouveaux frissonnements", som *läsningen* skänker, för att icke tala om ett framförande på fransk scen. Det är den ödesdigra tendensen till naturalism i scenkonsten, som blifvit allt starkare med åren och som, enligt mitt förmenande, på ett högst riskabelt sätt bryter sönder all god svensk teatertradition. Gud bevara mig för att önska tillbaka en sådan i dubbel mening tragisk typ som skådespe-

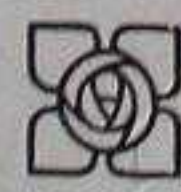
spelaren Falander i "Röda rummet" eller det vrålande heroiska gemytet hos van der Osten och dem, som gått i hans skola. Och gärna för mig så mycket naturalism som hälst i "Berg-Eyvind", "Väfvarne", "Åkare Henschel", "Rose Bernd" o. s. v. Men där stilen uttryckligen är heroisk, där är det ett uppenbart fel att närma stycket till ett mera folkligt föreställningssätt. Och Cyrano de Bergerac blir aldrig i lifvet en naturalistisk pjäs, skinkorna i Ragueneaus källare må dofta öfver parketten aldrig så förföriskt och löfven må falla aldrig så "naturligt" från konstfullt imiterade kastanjetråd öfver — brädgolfvet. En sida — och en mycket bred sida — i all dramatik är alltid vänd från naturalismen. Ett drama måste enligt konstens villkor och syften ge sammandraget, stiliseradt, så att säga "upplyft" lif. Rötterna tränga visserligen djupt ned i naturen, men *hur mycket* naturalism, hur mycket konst = stilisering — ja det är i första och sista hand diktaren som suveränt afgör. Shakespeare har en mycket stark känsla af detta dilemma. När han finner koturnerna alltför höga för sina "naturalia", lämnar han resolut blankversen och gör folkscener i prosadialog.

Men där *versen* härskar oinskränkt, där finns icke eller

WILH. DRÖHSE
JUVELERARE, Biblioteksgatan 2

JUVELER · GULD
SILVER · NYSILVER

OBS.! Guld och Diamant-
arbeten utföras å egen verkstad
Riks Tel. 7099 Allm. Tel. 7099.

borde icke finnas rum för en "naturlighet", som arbetar med alla sinnen för att förflacka de heroiska affekterna, d. v. s. läser versen som prosa. Gent emot denna tendens i den moderna scenkonsten arbeta äfven de yppersta versläsningsskolor för-gäfvdes. Rostand, som endast tar hänsyn till fransk diktion, fransk skådespelartradition, springer öfver alla dilemmor med den allhärskande alexandrinen, som han löser upp efter behag i stickrepliker utan tanke på rent fysiska svårigheter för olika aktörer att hinna med och foga ihop den söndersprängda versraden inom en viss begränsad tid och ändå ge intryck af en hel alexandrin med lagbunden rytm och noga afpassad cesur. Och det skall villigt erkännas, att man måste vara en gud eller en — fransman, tuktad i Théâtre français' stränga skola för att icke komma till korta med uppgiften.

Jag vet icke mer än två utvägar att klara hindren. Antingen öfva in stickreplikerna, som man öfvar in ett musikstycke med taktpinne eller metronom, ett slags talgymnastik sålunda, hvarvid ingen replik får öfverskrida ett visst sekundvärde, räknadt i takter. Sedan, när det mekaniska hindret tagits, är det tid för den rena skådespelarkonsten att lägga själ i replikerna. Men i den punkten fattas ingenting i Dramatens intressanta Cyranoframställning, där så godt som alla de främsta krafterna äro i elden. Det gäller sålunda att finna det rätta mediet — icke det aritmetiska, utan det *konstnärliga* mellan den gamla, *alltför* heroiska deklamationsskolan och den moderna, som motvilligt erkänner versen som dramatisk konstform och gör allt för att upplösa den. Ty vers blir aldrig, hur fulländad den än må vara, ett naturligt sätt att uttrycka sina tankar. Den kräfver sin egen stil. Om man icke vill finna sig i det tvånget, då återstår ingen annan utväg än att göra sceniska prosabearbetningar af Shakesperes blankvers och Rostands alexandriner . . .

Det är förunderligt. I samma ögonblick, som jag mästrar de sceniska alexandrinerna på Dramaten, hör jag dem tåga fram taktfast som marscherande musketörer ur hr Hedqvists mun. Det är den oförgätliga dödsmonologen i slutet. Nu har poesien helt tagit konstnären i sin makt, och jag är färdig att som en botfärdig syndare nedlägga hela *min* kätterska monolog som en släpande panasch för hans sporrklädda fötter. Det finns i alla fall krafter, som skulle kunna spränga sig fram genom dålig skola, slentrian, naturalism till en heroisk, en vid blick öfver det jordkrypande, det vulgära, det som icke har med konsten att skaffa. Gudskelof!

Teaterråttan.

TEATERKRÖNIKA.

Farsen har åter tagit VASATEATERN i besittning. Den här gången är det ett prof på det amerikanska fabrikatet som visas och Äktenskapskarusellen svänger nu i New Yorks societet. Publikerna är road af det äktenskapliga spektaklet, och pjesen kommer säkert att gå några månader framåt. Kritiken hade både ros och ris för detsamma. "Handlingen är icke överflödande rik, men dialogen rolig nog ibland, på sina ställen riktigt uppfriskande i all sin blandade engelsk-amerikanska humor, där replikerna falla stilla och reflekterande", skref Ernst Didring i A.-B. "Hyggelig lustspelston och dålig lustspelsmekanik" blef Bo Bergmans slutintryck. "Mitchells lustspel verkar i bland

Turné Pfeil—Winge.

TJUFVEN.

GRETA PFEIL SOM MARIE-LOUISE WOYSIN.

alltför gjordt, alltför naivt och med bästa vilja i världen är det omöjligt vara med på flera af dessa starkt karrikerade scener,, ansåg Daniel Fallström i St.-t. Och August Brunius i Sv. D. fann att „det hela ville vara spirituellt och lite betänkligt, men är bara oskyldigt och tomt teatraliskt.“ Om spelet ger Sven Söderman i St. D. ett uttryck för den allmänna uppfattningen:

„Stycket bäres upp af hr och fru *Winnerstrand*, detta älskvärda konstnärspär, som så många gånger gifvit fart åt goda lustspel och genom sin personliga insats äfven kommit åtskilliga underhaltiga att te sig drägliga nog. Hr W. var denna kväll ingen farsör, han spelade verklig komedi med förfinad

Undertecknad, som dagligen använder SASOL-TVÅL, får härmed intyga, att nämnda tvål har en behaglig, aromatisk lukt samt äger en synnerligen uppmjukande och lenande inverkan på huden, fullt jämförlig med de bästa franska tvålars . . .

Stockholm den 15 november 1916
KARL MALMSTEN, Med. Doktor.

uppfattning och elegant teknik och nådde i en scen till och med fram till det allvarliga skådespelets fördjupade uttryck. Fru W. som den nyckfulla unga frun var förtjusande i sin lynnesväxling, nonchalans och naiva omedelbarhet. Dessa huvudframställares spel understöddes af hr *Hedlund*, fru *Ranft*, som uppbar charmanta toaletter, och hr *Petschler*, hvars komik är okultiverad, men onekligen verksamt.

*

Den mest intressanta nyheten som Göteborgs teatrar bjudit den sista tiden är Det var en gång, som blifvit ett succesprogram för LORENSBERGSTEATERN. Dr John Atterbom i G. H. T. ger äfven teatern idel rosor för den sceniska prestationen:

„En väsentlig del af framgången beror dock på regiens förmåga av medskapande och levande iscensättningskonst. Och härvid gav hr *Gustaf Linden* ett nytt, övertygande bevis på vad han förmår. — — Utförandet präglades i sin helhet av konstnärlig uppfattning och framgångsrikt inlevande i uppgifterna. De båda huvudrollerna innehades av fru *Olga Raphael* och hr *Semmy Friedmann*, vilka var i sin städ gåfvo full relief åt sina gestalter, så att de framstodo i sagans rätta poetiska belysning. Fru *Raphaels* prinsessa var en med mycken talang utformad typ, som särskilt gav värtaligt uttryck åt de trotsiga, hånfulla, hjärtlösa dragen, allt under det gestalten som helhet genomfördes med karaktäristisk hållning och ett fast grepp på plastiken. — — Hr *Friedmann* vann en afgjord framgång med sin temperamentfulla och lifssprudlande unge *Danaprins* i all synnerhet i zigenarens skepelse, där apparitionen var af stående illusion och där spelet värmdes af medryckande fart och tindrande lust. — — En ganska rolig figur hade hr *Cederborg* gjort af prinsens burleske väpnare, *Kasper Rökhatt*. — —

*

PFEIL-WINGE-turnén har på sistone haft en del uppmärksammade program på sin repertoar. I Bernsteins Tjufven har fru *Greta Pfeil* utformat en i sin hängifvenhet synnerligen betagande kvinnogestalt, ett i de många detaljerna ledigt och otvunget spel, hvori man spårade både förmågan och förståelsen för uppgiften, en säkerhet i karaktäriseringen, som publiken äfven visade sig sentera. Mannens roll låg äfven i hög grad för hr *Winges* trygga och lugna grepp på sina roller“.

TEATERALMANACK.

10/12 *Folkets teater.*

Panelhöns.

Lustspel i 4 akter af *Oscar Blumenthal* och *Gustaf Kadelburg*.

Justus Wörman	Charles Paterson	Fanny	Mary Johnsson
Paul, hans brorson	Knut Pehrson	Martin Volz	Wictor Hagman
Edvard Marberg	Robert Johnsson-	Doktor Lucas	John Wallin
	Carlowitz	Assessor Kremnitz	Rupert Johans on
Henriette	Margot Adolphson	Hinze	Erik Forslund
Edith	Lisa Asklöf-Peters	Brigitta	Eddy Gumpert
Spangenbach	Gerhard Johnsson	Krause	Rupert Johansson

Allt eftertryck utan angifvande af källan förbjudes!

21/12 *Svenska teatern.*

Stor-Klas och Lill-Klas.

Lill-Klas..... Nils Ranft (debut)

21/12 *Folkets teater.*

Österlunds Hanna.

Skärgårdspjäsi i 4 akter af *Frans Hedberg*.

Regi: *Uno Brander*.

Lars Österlund, hem-	Änkefru Berg.....	Alexandra Carlovitz-
mansägare.....	Ragnar Klange	Johnsson
Lotta, hans hustru	Stassa Wahlgren	Inez Sjödin
Hanna, deras dotter.....	Inez Lundmark	Janne Karlsson, skut-
Joel Sjöberg, kyrkvård	Oscar Rydin	skeppare .....
Wictor, hans son	Albert Östeman	Carl Nilson
Per Holm, kapellpredikant	Uno Brander	John Wallin
Wille Hult, artist.....	Sven Ericsson	Gunhild Gunnarsson
		Eric Franzén

1/1 *Södra teatern.*

Tokstollar.

Stockholmsskämt med hemmabränningar, jobbarpänningar samt fina klänningar, allt i 2 akter med för- och mellanspel af *Emil Norlander*.

Bammelin	Ernst Fastbom	Klockgjutarn	Gustaf Lindberg
Knosing	Axel Hultman	Källe Hansson	Eugén Nilson
Pippilander	Eric Lindholm	Larsson-Liljefors	Paul Hagman
Babina	Mathilda Caspér	Domherren	Ingeborg Nilson
Trallan	Zara Backman	Fröken Snöskata	Hildur Lindholm
Brallan	Mary Gräber	Den gamle studenten	Yngwe Nyquist
Lallan	Julia Ewerth	Lillan	Ingeborg Nilson
Rosenlund	Tage Almqvist	Millan	Hildur Lindholm
Agusta	Mona Geijer-Falkner	Den nervöse	Eugén Nilson
Wärnman	Eugén Nilson	Festprissen	Paul Hagman
Grosshandlarn	Yngwe Nyquist	Arbetsrustrun	Ingeborg Nilson
Fyrverkarn	Paul Hagman	Kyparn	John Lindén
Snörmakarn	John Lindén		

1/1 *Folkteatern.*

Lyckans Gulascher.

Nyårsrevy i 3 akter och 2 tablåer af *Otton Hellkvist*.

Janne Jonsson & Co ..	Sigurd Wallén	Trasfröken ..	Gunhild Herlin-Lindberg
Graziella, mor	Edith Wallén	Tidnings-Boije	Gösta Hallin
Ziella, dotter		En dam	Signe Lindén
Ella, dotterdotter		En herre	Ernst Berglund
Pelle Kvick	Arthur Rolén	Rolle	Helge Karlsson
Fatima	Gucken Cederborg	Fru Rolle	Signe Lindén
Kling	Arvid Dahlberg	Fröken Rolle, Elsa Textorius-Ytterman	Nils Norsander
Klang	Gunnar Rönnblad	Direktören	Signe Lundberg
Rockström	Carl Thorell	Kabaretdivan	Ernst Berglund
Vy-Bromander	Fritz Strandberg	Kotte, byråchef	Fritz Strandberg
Soto Maijor	Robert Ryberg	Stubbe, vedbonde	Robert Ryberg
Pastor Bengtsson ..	Åke Hermansson	Sörman, sjöman	Ernst Brunman
Rosée Heath	Signe Lundberg	Hulling	Nils Norsander
Bianca	Gunhild Herlin-Lindberg	Krok	Gunnar Rönnblad
Lars Bondesson	Helge Karlsson	Hammar	Elsa Textorius-Ytterman
Hilding Nihlén	Nils Norsander	Lyckans fé ..	
Iörgen	Ernst Brunman		

12/1 *Vasateatern.*

Äktenskapskarusellen.

Lustspel i 4 akter af *Langdon Mitchell*.

Phillip Phillimore, domare	Fredrik Hedlund	John Karlslake, advokat, poli-
Grace Phillimore, hans	Elsa Christiernsson	tiker, hästkarl ..
syster	Lia Norée	Olof Winnerstrand
Mrs Phillimore, hans mor	Hugo Tranberg	Mrs Cynthia Karlslake, hans
Pastor Matthew Phillimore,	Oscar Byström	fränskilda fru ..
hans bror	Lisa Ranft	Frida Winnerstrand
William Sudley, hans	Maria Hagman	Tim Fiddler, Karlsakes
kusin	Erik Petschler	tränare .....
Mrs Vida Phillimore, hans		Johnny Björkman
fränskilda fru		Nogam, hans betjänt .....
Miss Heneage		Olav Riégo
Sir Willfred Gates Darby		Thomas, trotjänare hos
		Phillimore .....
		Nils Carlsson
		Renson, mrs Vida Philli-
		morens kammarjungfru
		Georgina Barcklind
		Brooks, hennes hofmä-
		tare .....
		Waldemar Bentzen

SIDENHUSET REGERINGSG. 32 DETALJ & EN GROSS

NORDENS STÖRSTA SIDENFIRMA Förstkl. Damkonfektion o. Beställningsskrädderi Teaterartister erhålla rabatt.

Sturebadets Simbastu, 90 öre

herrar: måndag, tisdag, torsdag, fredag; damer: onsdag, lördag. Billigaste och populäraste bad. Bra för fin hy och smärt figur. Simandervisning för gossar och flickor.